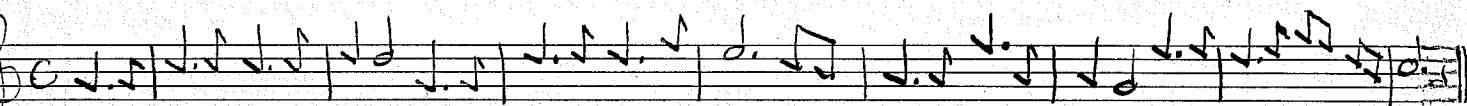

Min son mitt bränd jag lämnar dig. Din flicka alltid trogen blir.
Det börjar bli för tungt för mig. Ej mer än en din hjärta gir.
Striden för det som en man. :: Se ej få hennes skönhet blott.
Och lunda gångarna tätt du kan. :: Men även hjärtat vara gott.

Dina bröder föll uti krig. v. 5/ Sist utar aut jag giva vilt
De söner kriget kostat mig. Det bästa råd en far kan ge.
Din moder lämnade till dem. :: Din Gud, din kunn ej övergiva
Och döden förde henne hem. Dem för aut armat trogen blir. ::

3 Repa över hav och land,
Den överrumne rädd din hand.
En ovän alltid övergiva
Och se svare och hjärta blir. ::

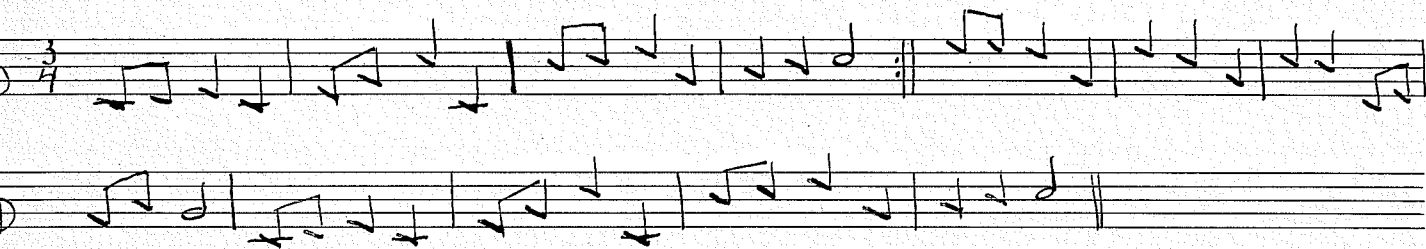

1/ Natten, kralen och min luta
Skaptes för min unga bröst.
Blott att tillra såväl guta
Blev den övergivnas tröst

r. 3. Nu jag måste gå att lossa
Dessa band som fjätrat mig.
Grymme, kan du Osä förkrossa
Den som andas Mott för dig?

2/ Minns att du min hjärta smäjde
Och min enda ämhet vann.
Först att älska du mig lände
Sen blev du min tivs tyrann.

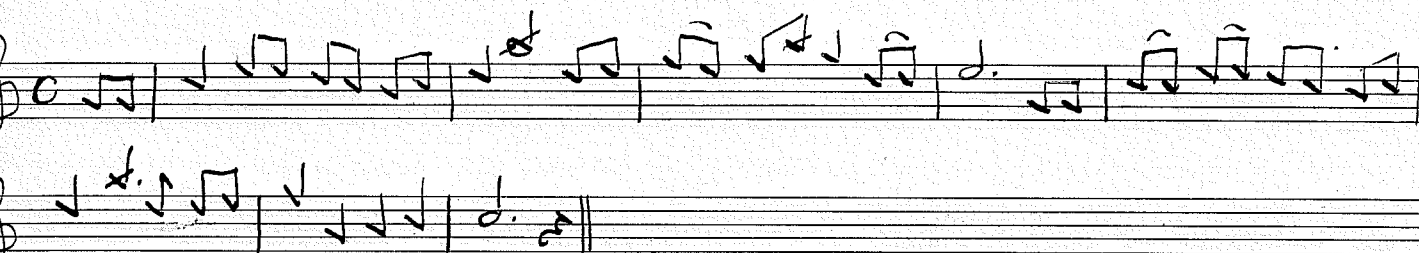
r. 4/ Då min stoft i graven gömmer,
Dit din bitt jag med mig för,
Du din hårdhet då förglömmes
Ty jag älskar dig och dör.

v. 1) Handvat har jag mit så långa, många än får jag väl gå.
Hundra kyrkor väl jag, skådat, sedan jag drog hemifrån.
Få min strumpa jag sticker, jag sticker i ro.
Ahåhåja, nånåhåja, männ han glömma skat sin tro.

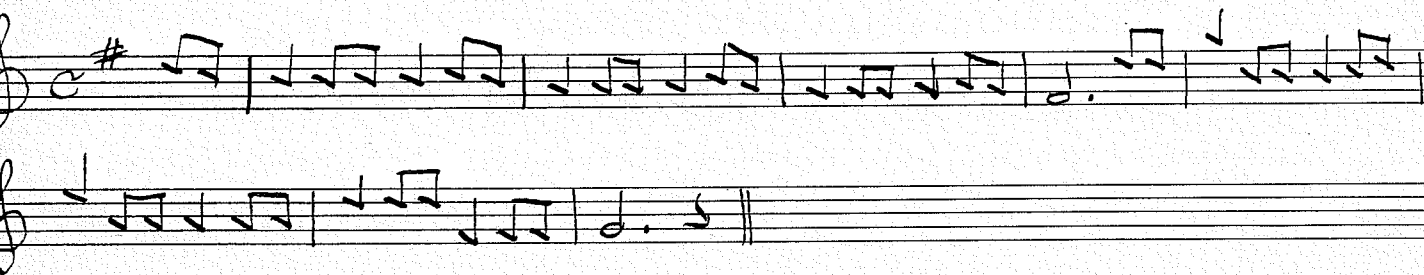
v. 2) Ren det skimmer uppå leden, leden bliver mörk och trång
Ren det lystrat här i skogen, tron blir dock min säng.
När som solen sin sänker då tänker jag så här:
"Ahåhåja, nånåhåja, nej vet jag vem jag här!"

v. 3) När jag fram till Hockholm kommer, finner jag väl honom där.
Han har rest med stora drömmar, pärlor han förtjänat där.
Kasta sommar då bygga vi bygga vårt bo.
Ahåhåja, nånåhåja, Fram i byn får jag väl bo.

v.1. *I min ungdom det gladdde mig å sjunga,
Fastän sorgen mig tid hjärtat gick,
För de gamla, för de blomstrande unga,
Mäst för den vänne jag ej fuk.*

v.2 *Det är rakt ingen konst å vara gläder
Kä som brödbiten höu räcker till,
Men när nöden klappar uppå dörren,
Då är det konstigt nog å le.*

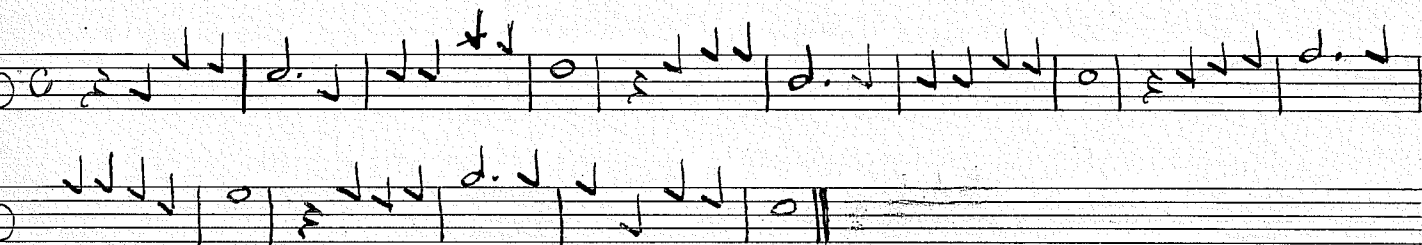

Se nu hösten är här Kalla marken den här
Åkungen vissnande flänta och ros.
De små barnen de se Och det gör dem en ve
Att vår sommar har flyktat sin ros.

Trogen därför en tröst Denna mörknande höst
Det är ro ej är falsk eller kort.
Ja, i barn, lärn så Vi Kristus äro
Vårns ros, vilken ej vissnar bort.

Harit svallar runt omkring, vad man får nu vända.
Land är ett oändligt land, det har ingen ända.
Punsch och kaffe rensa ner, Hekta gårs och ända med
Flyga in på bordet med kniv och gaffel i låret.
Är icke detta möjligt? Jo, ack vad det är fröjdeligt
Skada än America,
Skada än America ligga, skall så långt härifrån.

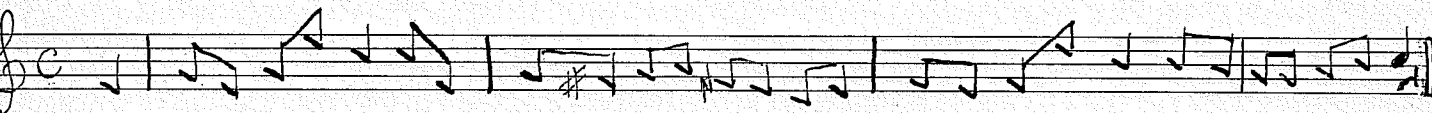
^{v3}
Lilla fötterna springa upp på golvet trä. Han dörf så smf. Vem vet om är han fått
Ett lockigt huvud båg uti mitt knä. Som nu attjämmt på dygdens sliga gätt.
En liten hand, så silkeslen och fin Om ej som vilset barn på livets lstrin
Med namnlös fröjd jag ofta slät i min. Som många ann glömt bort sin barndomsgril.

^{v4}
Nu är den bleknad läpparnas korall. För gåt min barn vid gravens lugna trorn,
Den lilla hand är bliven stöt och kall. För luvnt som förr uppå din moders arm.
Och ögat eld och kindens friska glöd Engämf i ämflars xeta högtids skrad
Ar bleknad ren - min älsklmf lipper död. Jag väkar dig, min söda barn hos Gud."

4002

Jag fruktar ej för Mamma.

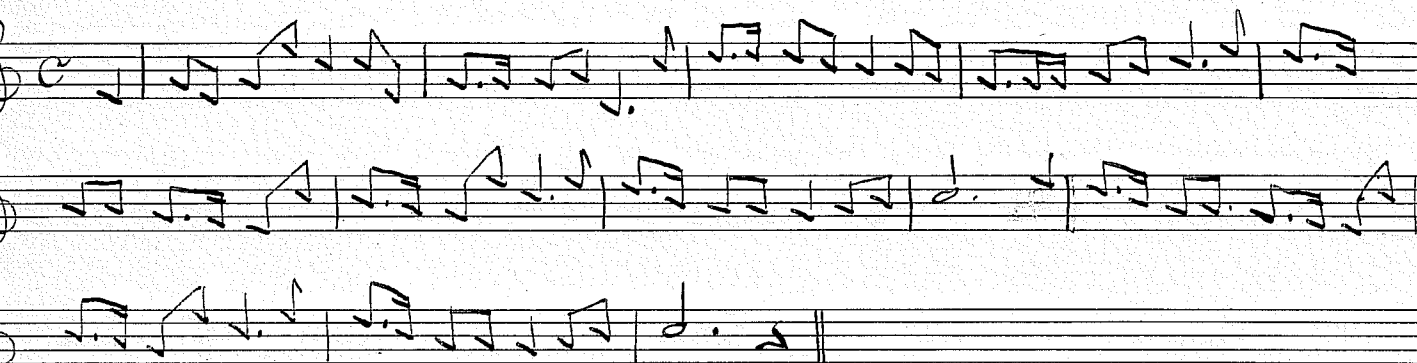
8

*Jag fruktar ej för Mamma
När jag till lilla vännen går,
Ty hon har gjort det samma
I sina unga år.*

4002
Jarf gick min ut.

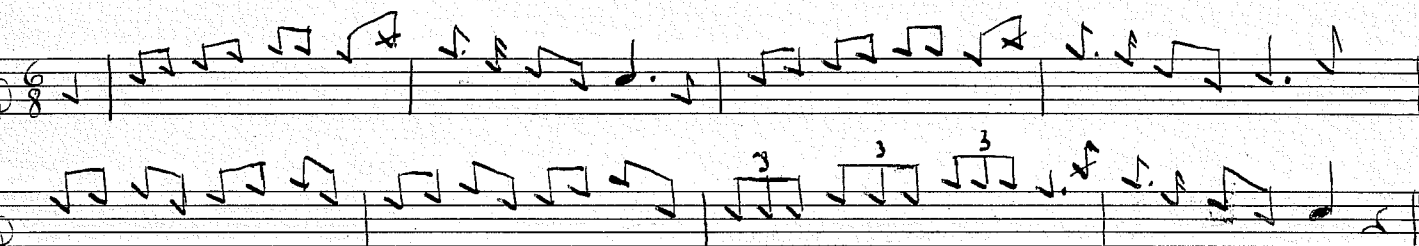
9

*Jarf gick min ut på gården by jarf var något fun
Där mötte min en vattsojk han pratade min omkull
Tralalalalalalalala tralalalala Tralalalalala ta la la.*

Pa 4002
Pa Mosebarke.
(Krinolinsången)

10

Pa Mosebarke gick jag mps Och klädd var jag så fin.
Sömörkret fick jag kys på tyns Det var för krinolin.
Då tänkte jag: Det bästa är
Att krinolinen jämt jag bär."
Kom fallita fallita fallita la
Glömma för krinolin.